Ahv istub puu otsas, paneb hoolega mehe toimetusi tähele ja mõtleb: „On see vanamees aga juhm: valib kõige paremad terad välja, paneb nad kõrvitsa sisse ja arvab, et mina neid sealt kätte ei saa. Aga ma lähen otsekohe ja võtan sealt enesele hea käputäie!“ Niisuguste mõtetega ronib ahv ettevaatlikult puu otsast maha ja vaatab hoolega ringi, kas talumees ehk tagasi pole ilmunud. Viimast pole aga kuskil näha ja ahv lipsab ruttu aeda, hiilib kõrvitsa juure ja vaatab august sisse. Tõepoolest, terad on seal. Vaja aga ruttu neid välja võtma hakata. Ka silmust ega muud kahtlast asja pole näha. Kahjuks on auk pisut kitsas. Vanamees ei võinud ka laiemat teha! Suure vaevaga kätt sirgu ajades surub ahv käe august läbi ja krapsab sealt tugeva peotäie teri. Seal sahiseb midagi põõsastes. Talumees jookseb ruttu koti ja nööriga. Ahv näitab aga hambaid ja mõtleb: „Jookse niipalju kui tahad, mina olen sinust ikkagi kärmem. Hüppan kui lind oksale ja õrritan sind pealegi.“ Ahv katsub kätt ühes teradega august välja tõmmata, aga ei saa seda teha, sest auk on nii kitsas tehtud, et rusikasse tõmmatud käsi sealt läbi ei mahu. Teri käest ära visata ahv ka ei raatsi. Talumees jõuab aga iga minutiga lähemale. Ahv katsub eest ära jooksta, lohistab enesega rasket kõrvitsat ühes ja ei jõua seepärast ruttu edasi. Ta tahab puu otsa hüpata, ei saa aga ronida, sest üks käsi on kõrvitsa sees kinni.

Talumees jõuab aga selle aja sees ahvile järele, viskab talle koti pähe, et ta hammustada ega küünistada ei saaks, seob ta nööriga kinni ja viib oma vaenlase suure rõõmuga koju.

Teisel päeval müüb talumees ahvi kaupmehele